

پیغام پاپ اعظم فرانسیس اول

به مناسبت ایام روزه ۲۰۱۵

دل‌های خود را قوی سازید (رساله یعقوب ۵: ۸)

فرصتی برای پیوند راهی که به رستگاری میرسد

برادران و خواهران عزیز!

ایام چهل روزه، ایامی برای تجدید نمودن در کلیسا، جماعت و هر فرد ایمان دار می باشد. به طور خاص « زمان نجات » است (دوم قرن‌تین ۶: ۲). خداوند چیزی از ما نمی طلبد که آن را قبلاً اهدا ننموده باشد: « ما او را محبت می نمایم زیرا که او اول ما را محبت نمود » (اول یوحنا ۴: ۱۹). او درباره ما بی تفاوت نیست.

به هر یک از ما توجه خاصی دارد، ما را به اسم می‌شناسد، از ما مراقبت می نماید و وقتی از او دور میشویم به جستجوی ما می‌شتابد. به هر یک از ما ارزش قائل است؛ این محبت اوست که نمیگذارد در مورد آنچه بر ما واقع میگردد بی تفاوت باشد. ولی واقع میشود زمانی که ما در خوشی و سرور هستیم مطمئناً دیگران را از یاد میبریم (چیزی که خدای پدر هیچ وقت انجام نمی دهد)، اهمیتی به مشکلات آنان قائل نمیشویم، به رنجها و بی عدالتی که متحمل میشوند؛ در آن موقع است که بی تفاوتی در قلبهای ما رخنه میکند. زمانی که من در آسایش با احساسی خوب به سر میبرم، دیگری را که در رنج است از یاد می برم. این عادت خود خواهانه و فرد گرایانه، بیتفاوتی به دیگران، امروزه، جامع جهانی به خود پوشیده است، به نحوی که میتوان از یک بی تفاوتی عمومی جهانی سخن راند. این امر حاکی از یک ناراحتی است که، به عنوان مسیحی ما باید با آن مقابله نمایم.

هنگامی که امت خدا، جذب محبت او میشود، جواب پرسش هایی را که مدام در تاریخ برای او به وجود می آیند، می یابد. یکی از جدال های ضروری که میخواهم در این پیام یادآور شوم، همان بیتفاوتی در سطح جهانی و عمومی است.

بیتفاوتی به همسایه خود و به خدا، وسوسه ای حقیقی برای ما مسیحیان نیز می باشد. بنابراین محتاج فریاد انبیاء هستیم که همواره در ایام روزه به گوش میرسد و ما را بیدار می نماید.

خدا نسبت به جهان بیتفاوت نیست، بلکه او را تا حدی دوست دارد که فرزند یگانه خود را برای نجات هر انسان فدیة میکند. در تجسد، زندگی زمینی، در مرگ و رستاخیز فرزند خدا، دروازه رحمت خدا بر انسان، بین زمین و آسمان، برای همیشه گشوده میشود. و این کلیسا است که همانند دست این دروازه را با بشارت کلام، برگزاری رازهای کلیسایی، همواره باز نگاه می‌دارد و شهادت ایمان است که در محبت عمل مینماید. (غلاطیان ۵: ۶). با وجود این، جهان سعی دارد در خود بسته بماند و دری را که از طریق آن خدا میتواند داخل شده به سوی او برود، ببندد. بدین طریق همان دست که کلیسا است، از این که رد شده یا زخمی میگردد، نباید جا خورده نا امید گردد.

بنابراین، قوم خدا نیاز دارد تا تازه گردد، تا بی تفاوت نگشته در خود بسته نماند. میخواهم سه راه را برای تعمق در این راه پیشنهاد نمایم.

۱.. « اگر یک عضو دردمند گردد بقیه اعضا با او همدرد باشند» (اول قرنتیان ۱۲: ۲۶)

بخشش خدا که در خود بسته بودن و بیتفاوتی را در هم میشکنند، توسط کلیسا با آموزه های خویش به ما عطا میگردد، بخصوص در شهادتی که میدهد. میتواند چیزی را شهادت دهد که قبلا آن را تجربه نموده ایم. مسیحی شخصی است که اجازه میدهد بخشش و نیکی خدا همه وجود او را در بر گیرد، از مسیح ملبس گردد، تا مانند او شود، خادم خدا و بشریت. این امر حقیقتی است که در پنجشنبه مقدس به خوبی در مراسم شستن پای شاگردان، توسط مراسم کلیسایی یادآور میشود؛ مثالی است که چگونه باید هر کس پای دیگری را بشوید.

این خدمت را کسی میتواند انجام دهد که اجازه داده است تا مسیح پاهای او را بشوید. فقط به این طریق با او «نصبی» خواهیم داشت (یوحنا ۱۳: ۸) و به این طریق میتواند به انسان خدمت نماید.

ایام روزه زمان مناسبی است تا خود را در خدمت مسیح قرار داد تا مانند او گشت. در این زمانی که به کلام خدا گوش فرا میدهیم و رازهای کلیسایی را دریافت مینماییم، به طور خاص در قربانی مقدس، به وقوع مپیوندد. و بدین گونه به آنچه که دریافت مینماییم تبدیل میگرددیم « بدن مسیح» در این بدن، این بیتفاوتی که به نظر میرسد قلبهای ما را تسخیر کرده است، جایی برای عمل نمییابد. زیرا هر که به مسیح تعلق دارد، به یک بدن متعلق است و در آن بیتفاوتی نسبت به دیگران وجود ندارد. بنابراین « اگر عضوی دردمند گردد همه اعضا با آن همدردی مینمایند، و اگر عضوی عزت یابد بقیه اعضا با او به خوشی آیند» (اول قرنتیان ۱۲: ۲۶).

کلیسا جامعه مقدس است زیرا مقدسین آن را تشکیل می‌دهند، همچنین اعمال آن مقدس هستند: که همانا محبت خدا، توسط مسیح و همه ی عطایای او بر ما آشکار گردیده است. در آن همچنین پاسخ آنانی که به این محبت دست می‌یابند وجود دارد. در این روابط مقدس، و در این شراکت در اعمال مقدس هیچکس چیزی را از آن خود نمیداند، بلکه آنچه دارد را از آن دیگران میداند. و از آنجا که در خدا گره خورده ایم، میتوانیم برای آنانی که دور هستند نیز کاری انجام دهیم، برای آنانی که نه با قدرت خود بلکه با آنان و برای آنان، دعا مینماییم تا اعمال رهایی و نجات او را دریافت نماییم.

۲... برادر تو کجاست؟ (پیدایش ۴: ۹) - - کلیساهای محلی و جماعت ایماندار

آنچه درباره کلیسای جهانی گفته شد باید شامل زندگی کلیسای محلی و جماعت ایمان داران گردد. آیا میتوان این حقیقت کلیسایی را در یک بدن تجربه نمود؟ در یک بدن که آگاه است و از اعضاء ضعیف خود مراقبت مینماید، از تهی دستان و مستضعفان؟ یا اینکه جزوی از محبتی عمومی میگردیم که به دور از جهان عمل میکنیم، ولی ایلعازار که پشت در نشسته است را فراموش مینماییم؟ (لوقا ۱۶: ۱۹-۳۱).

برای دریافت و ثمر بخشیدن به آنچه خدا به ما میبخشد، مرزهای کلیسای مرئی به دو راه تقسیم میگردند.

در وهله اول، اتحاد در دعا، با کلیسای آسمانی. زمانی که کلیسای زمینی دعا میکند، رابطه ای از خدمت نیک را ایجاد میکند که تا محضر خدا بالا برده میشود. با مقدسین که تکامل خود را در خدا یافته اند، رابطه ای را به وجود می‌آوریم که در آن محبت بر بیتفاوتی پیروز گشته است. کلیسای آسمانی بر اثر پشت کردن بر رنج جهان و لذت خود به جلال نرسیده است. بر عکس، مقدسین میتوانند تعمق کرده شاد باشند از اینکه با مرگ و رستاخیز عیسی بر بیتفاوتی، سختی قلبها و نفرتها غلبه یافته اند. تا زمانی که این پیروزی محبت در تمام جهان رسوخ ننماید، مقدسین همچنان همانند زائرین با ما، این مسیر را طی می‌نمایند. قدیسه تریزیا (اهل لیزیو) که معلم کلیسا اعلام گردید متعاقد در شادی آسمان و پیروزی محبت بر روی صلیب که تا زمانی که حتی یک انسان در رنج و ناله و فغان باشد به تکامل نمیرسد، چنین مینویسد: «سعی میکنم تا در آسمان بی اثر نباشم، آرزوی من این است که همیشه برای کلیسا و جانها خدمت نمایم» (نامه ی ۲۵۴ در ۱۴ جولای ۱۸۹۷).

ما نیز در شادی و لیاقت قدیسان شرکت مینماییم آنان نیز در مبارزات ما و آرزوهای ما برای برقراری صلح و ثبات مشارکت مینمایند. شادی آنها در پیروزی مسیح رستاخیز نموده دلیل و نیروی غلبه بر بسیاری از بی تفاوتی ها و قلبهای سنگی است.

از طرف دیگر، هر جماعت مسیحی، دعوت گردیده تا از دروازه ای که جامعه برای برقراری ارتباط با تهی دستان و آنانی که دور هستند قرار میدهد، بگذرد. کلیسا بر حسب طبیعت خود، مبشر است، اما نه فقط در محیط خود بلکه برای تمامی انسانها فرستاده شده است.

این ماموریت، صبر و حوصله کسی است که میخواهد همه ی حقایق و هر انسان را به پدر برساند. بشارت حقیقتی است که محبت نمی تواند در آن سکوت نماید. کلیسا تابع عیسی مسیح در راهی است که به سوی هر انسان تا آخرین مرزهای زمین ختم میشود، (اعمال رسولان ۱: ۸). بدینگونه میتوانیم در همسایه ی خود، برادر یا خواهری را ببینیم که مسیح برای آنها مرد و رستاخیز نمود. آنچه که دریافت نموده ایم، برای آنها نیز می باشد. و به نوبه ی خود برادران که عطیه ای را برای کلیسا دریافت مینمایند برای تمام بشریت میباشد.

برادران و خواهران عزیز، چقدر آرزو دارم در اماکنی که کلیسا فعالیت می نماید، در کلیساهای محلی و جماعت آنها، جزایر رحمت و بخشش در دریای بی تفاوتی باشند.

۳. دل‌های خود را قوی سازید (رساله یعقوب ۵: ۸) - شخص ایماندار

به عنوان یک فرد نیز میتوانیم در بیتفاوتی و سوسه شویم. اطراف ما مملو از اخبار و تصاویر دلخراشی است که گویای رنج و درد آنان است و در عین حال عدم توانایی خود را در برطرف نمودن آنها احساس می نماییم. چه باید کرد تا غرق این گرداب ناتوانی و وحشت نگردیم؟

در وهله اول، میتوانیم در جماعت زمینی خود و همچنان آسمان دعا کنیم. قدرت دعای همه را نادیده نگیریم. این باید طی ۲۴ ساعت برای خدا باشد، که شما را به مناسبت این نیاز دعا در روزهای ۱۳ و ۱۴ مارس آینده، در همه ی کلیساها حتی در کلیسای محلی، دعوت مینمایم.

در وهله دوم، میتوانیم با اعمال خیریه، در سایه بسیاری از سازمانها که در این زمینه فعالیت دارند، به آنانی که نزدیک هستند و همچنین آنانی که از ما دور هستند، کمک نماییم. ایام روزه بهترین و مناسب ترین ایام برای توجه به دیگران با این نشانه هرچند کوچک اما پر معنی، مبنی بر شرکت در خانواده بشری، می باشد.

در وهله سوم، رنج دیگران فراخوانی است برای نزدیک شدن و گرایش به دیگران است، چرا که نیاز برادر، ظرافت زندگی من، نیاز و وابستگی من به خدا و سایر برادران، را یادآور میشود. اگر با فروتنی بخشش و رحمت خدا را بطلبیم و محدودیتهای امکانات خود را قبول نماییم، خواهیم توانست به محبت بیکران خدا

برای ما، اعتماد نماییم. و میتوانیم در مقابل وسوسه های شیطانی که ما را بر این باور می دارد که ما را نجات خواهد داد و اینکه جهان به تنهایی نجات خواهد یافت، ایستادگی نماییم.

برای فائق آمدن بر بی تفاوتی و ادعای ما بر پرتوان بودنمان، میخواهم از همه درخواست نمایم تا این ایام روزه را، به عنوان مرحله ای از پرورش قلبی، زندگی نماییم؛ همانطور که بندیکت شانزدهم در نامه رسولی (خدا محبت است شماره ۳۱) مینویسد. داشتن قلبی مملو از بخشش به معنی داشتن قلبی ناتوان نیست. هر که میخواهد بخشنده و رئوف باشد، باید قلبی پرتوان و استوار داشته باشد که بر وسوسه گر بسته باشد و بر خداوند گشوده. قلبی که اجازه دهد تا توسط روح القدس تسخیر شود، و در راه محبت به سوی برادران و خواهران، راهنمایی گردد. در اصل، قلبی مسکین، که بر ضعف خود واقف است و وقف دیگران میگردد.

به همین منظور، برادران و خواهران گرامی، آرزوی قلبی من است تا همراه با شما در ایام روزه از مسیح بطلبم: « قلب ما را همچون قلب خودت گردان» (استغاثه در دعای زبان لاین به قلب مقدس عیسی). بدینگونه قلبی پرتوان و بخشنده، هوشیار و سخاوتمند خواهیم داشت، که بر خود بسته نمی ماند و غرق گرایش جهانی به سوی بی تفاوتی نمی گردد.

با این تقاضای قلبی، در دعا هایم این اطمینان را میدهم که هر جامعه کلیسایی مسیر روزه را پر ثمر طی نماید، و از شما استدعا دارم تا مرا نیز در دعا یاد نمایید. خداوند شما را برکت دهد و مریم مقدس از شما محافظت نماید.

واتیکان ۴ اکتبر ۲۰۱۴

جشن قدیس فرانسیس آسیز

پاپ فرانسیس

مبع: Osservatore Romano